

מ"ת (באר שבע) 14312-01-18 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' ש ש א (עצירה) - בעצמה

מ"ת (באר-שבע) 14312-01-18 - מדינת ישראל - פמ"ד נ' ש ש א - בעצמה ואח'שלום באר-שבע
מ"ת (באר-שבע) 14312-01-18
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ המתמחה ירדן אמר
נ ג ד

1. ש ש א (עצירה) - בעצמה
2. א-א (עציר) - בעצמה
שניהם ע"י ב"כ עו"ד עידו פורת
3. א א (עציר) - לא בעניינו
בית משפט השלום בבאר-שבע
[16.01.2018]

לפני כבוד השופטת שוש שטרית
החלטה

המאשימה עותרת למעצר המשיבים עד תום ההליכים במשפטם על רקע כתב אישום המייחס להם עבירות של תקיפה
בנסיבות מחמירות ואיומים.

1. על פי עובדות כתב האישום, משיבה 1 היא אמו של משיב 3 ודודתו של משיב 2. בין ש.א. יליד. 2000 (להלן:
הקטין) למשיבים קיימת היכרות קודמת.

בתאריך 21.12.2017 התפתחה קטטה בין הקטין ומעורבים נוספים לבין ש.ל. אחיו של משיב 2. מספר ימים לאחר
מכן אושפז ש.ל. בבית חולים פסיכיאטרי והמשיבים סברו כי אשפוזו של ש.ל. הינו כתוצאה מהקטטה בה היה מעורב
הקטין.

בתאריך 25.12.2017 סמוך לשעה 16:00 שוחחו הקטין ומשיבים 2-3 סמוך לבניין מגוריהם של משיבים 1 ו-3 בבאר
שבע. משיבים 2-3 דרשו מהקטין לעלות לדירה בה מתגורר משיב 3 על מנת לשוחח עם משיב 1, אולם הקטין סירב.

משיב 2 ניסה להכות את הקטין באגרופ אולם האחרון הצליח לחמוק מהמכה ובתגובה הכה הקטין את משיב 2 באגרופ וברח מהמקום, אז החלו משיבים 2 ו-3 לרדוף אחרי הקטין ובשלב זה החלה גם משיבה 3 לרדוף אחרי הקטין כשהיא מצוידת במוט שחור. הקטין נכנס לקיוסק ברח' סנהדרין ואחריו נכנסו לקיוסק גם המשיבים, אשר החלו להכות את הקטין. משיבים 2-3 היכו באגרופים בכל חלקו גופו, ומשיב 2 אף נטל את אקדח המחירים שהיה במקום והחל להכות באמצעותו את הקטין, ואילו המשיבה 1 הכתה את הקטין באמצעות המוט בצלעותיו, בגבו ובראשו. אנשים שנכחו במקום ניסו להפריד בין המשיבים לקטין והקטין אשר ניסה להתגונן וסמוך לכך יצאו המשיבים מהקיוסק והמתו עד שהקטין יצא משם. בשלב מסוים הורתה משיבה 1 למשיב 2 להביא את רכבה למקום והאחרון עשה כן. בהמשך יצא הקטין מהקיוסק, אז הגיע משיב 2 עם הרכב ועצר את הרכב על המדרכה ליד הקיוסק, יצא מהרכב, התקרב אל הקטין מספר פעמים בניסיון להכותו אולם נהדף ע"י נוכחים במקום.

בהמשך התייצב הקטין על ספסל סמוך, המשיבה התקרבה לקטין והחלה להכותו בידה בכל חלקי גופו, משיב 2 הצטרף אליה ודרך על ראשו של הקטין מספר פעמים, כשהוא מאיים עליו שלא כדן באומרו "אני יאשפז אותך בדיוק איפה שאח שלי מאושפז" והמשיך להכות את הקטין עד שנפל מהספסל ואיבד את הכרתו. המשיבה יחד עם אחר, שזהותו אינה ידועה למבקשת, הרימו את הקטין והכניסו אותו לרכבה והביאו את הקטין לדירתם, שם התעורר מעלפנו. סמוך לאחר מכן, הגיע אביו של הקטין סמוך לדירה ופגש את הקטין אשר ירד במדרגות הבניין מהדירה. הקטין נזקק לטיפול רפואי ונלקח על ידי אביו לבית חולים סורוקה, שכן כתוצאה ממעשיהם של המשיבים נגרמו לו חבלות של ממש בעורפו וכן חבלה בפניו ושפשופים בגבו.

2. ב"כ המשיבים לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, הסכים לקיומה של עילת מעצר, אם כי בהקשר זה פרט במה שהגדיר "סיפור המסגרת" קרי הנסיבות שהובילו להשתלשלות האירוע וכן חלקו באירוע נשוא כתב האישום. לדידו, סיפור המסגרת מפחית מעצמת עילת המעצר ומצדיק שחרורם לחלופת מעצר.

ב"כ המשיב חזר וציין בחומרת מעשי המשיבים ותוצאותיהם ולצד זאת ציין בחלקו של הקטין אשר ביחס אליו נטען, כי אינו תמים, כי לא מדובר במי שהוכה "ככה סתם" אלא שזה הקטין יחד עם שנים אחרים, מספר ימים קודם לאירוע נשוא כתב האישום, ביום 21.12.2017 היכו באופן קשה מאוד את אחיו הקטין של משיב 3 ואחינה של משיבה 1, ועד כדי שימים לאחר מכן, אושפז אחיו הקטין של משיב 3 בבית החולים הפסיכיאטרי בבאר -שבע ועודו מאושפז נוכח מצבו הנפשי שלאחר מעשי האלימות של הקטין הוא המתלונן בתיק דנן ועוד שניים אחרים.

בהקשר זה הדגיש בעובדה כי המתלונן רק נחקר אולם לא נעצר ולא הוגש נגדו כתב אישום הגם שהקורבן מאושפז בבית החולים, לא מתקשר עם הסביבה ובהקשר זה הפנה לעדות אביו ועדות שמסר במשטרה.

על רקע האמור, טען, כי המשיבים לא "חיפשו" את המתלונן, אלא המתלונן בעצמו הגיע סמוך לבניין מגוריהם הגם שאינו גר שם וחרף ידיעתו דבר מצבו של בן משפחתם של המשיבים. לדידו המתלונן הגיע למקום "הסתובב שם כמו טווס" ומשבא הדבר לידיעתם הם ביקשו לשוחח עמו ולא יותר, לא הייתה להם כל כוונה להכותו, ובהקשר זה הפנה לעימות מיום 3.1.2018 שעה 14:36 בין המתלונן לבין משיב 2, (עמ' 2 ש' 23) ממנו ניתן להבין את השתלשלות האירוע וכוונת המשיבים ללבן את האירוע הקודם ותו לא. כן הפנה לדברי המתלונן אשר נלחץ בשלב מסוים, חשב שרוצים לעשות לו משהו והוא זה למעשה שנקט באלימות ראשון עת היכה באגרופ את משיב 2 ורק אז החלו כל המשיבים לרוץ אחריו לקיוסק, ואז נוקטים נגדו באלימות.

עוד הפנה לעובדה כי לאחר שמשיבים 1-2 הבחינו כי המתלונן לא מרגיש טוב הם לקחו אותו לביתם, טיפלו בו, נתנו לו מים וקרח ועד שהתאושש, וגם בהקשר זה הפנה לדברי המתלונן אשר מסר משיבים 1-2 טיפלו בו בצורה יפה, כולם בכו והצטערו על שני האירועים.

עוד הפנה לעובדה כי תלונה הוגשה למשטרה רק כעבור 6 ימים מקרות האירוע נשוא כתב האישום ובעקבות לחץ שהופעל על אביו של המתלונן. לדידו אין חשש לשיבוש ואשר למסובין המתלונן לבין המשיבים.

אשר למשיבה ציין בעברה הפלילי המכביד לצד העובדה כי מדובר במי שעברה הליך שיקום מסמים ארוך, וכבר 5 שנים לא הייתה מעורבת בפלילים וזה מבחינתה כמעט נס. ציין בעובדה כי היא אם לילדים לרבות פעוטה בת שנה וחצי אשר מתקשה מהעדרה של המשיבה.

אשר למשיב 2 ציין בגילו הצעיר, 21 והעדר עבר פלילי. לדידו, ככל שקיימת מסוכנות מהשניים הרי ניתן לאיינה בהשמתם של השניים בתנאים הכוללים מעצר בית מלא ואשר יובטחו בערבויות כספיות. עוד טען ב"כ המשיבים בדבר העובדה כי המתלונן, הגם שקטין הוא, מסתובב חופשי לאחר שהיכה קשות את אחיו של משיב 2, גרם לו נזקים כבדים והמאשימה לא רואה בו כמי שמסוכן בכלל.

3. ב"כ המבקשת אישרה דברי הסנגור בדבר אירוע קודם בו הוכה אחיו של משיב 2 ואחיינה של המשיבה, והוסיפה בהקשר זה כי על המשיבים היה לפנות בתלונה למשטרה ולא לנגד דרכי אלימות כלפי המתלונן. לטענתה, הגם שנכון הוא כי המתלונן אינו תמים ואינו "צדיק", מחומר החקירה עולה כי אחד מהמשיבים הוא זה שקרא למתלונן להגיע לבניין, וזה האחרון חש מאוים ברח מהמקום לכיוון הקיוסק. לטענתה, על החשש של המתלונן ניתן ללמוד מהעיוותים ובעיקר מהסרטונים המתעדים את האלימות הקשה של המשיבים כלפיו ועד כדי שבשלב מסוים איבד את הכרתו. לטענתה מעשיהם החמורים של המשיבים מצביעים על המסוכנות הרבה הנשקפת מהם. אשר למשיבה 2 ציינה בעברה הפלילי המכביד הכולל 17 הרשעות בעבירות הפרת הוראה חוקית, סמים, אלימות ורכוש. לדידה אין כל חלופת מעצר שתוכל לאיין ממסוכנות המשיבים ויש להורות על מעצרם עד תום ההליכים.

4. באין חולק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר על בית המשפט להידרש לשאלה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בחלופת מעצר. לאחר שעיינתי בחומר החקירה ונתתי דעתי לטיעוני ב"כ הצדדים, והגם שהבאתי בחשבון את חומרת מעשי המשיבים, סבורתי, כי בנסיבות המקרה בחלופת מעצר סבירה יהיה כדי להשיג את מטרת המעצר. כטענת ב"כ המשיבים בחינת האירוע האלים כמתואר בכתב האישום צריכה להיעשות על רקע אירוע קודם בו היה מעורב המתלונן, שהינו קטין, אשר יחד עם שניים אחרים, היכו נמרצות את ש.ל. אחיו הקטין של משיב 2, אחיינה של המשיבה (להלן: ש.ל.) ובעיקר צריכה בחינת נסיבות המקרה כאן להיעשות לאור השתלשלות הדברים כפי שהתרחשו לאחר אותו אירוע קודם.

כעולה מחומר החקירה, המתלונן יחד עם שנים אחרים הם מכרים של ש.ל ולומדים עמו באותו בית ספר. ביום 21.12.2017, על רקע חשדו של הקטין ש.ל. כי מי מהם העלים את המכשיר הנייד שלו, החלו להתקוטט והמתלונן יחד עם השניים האחרים היכו קשות את ש.ל בחצר בית הספר בו הם לומדים. ש.ל היה מבולבל מכדי למסור עדות אודות האירוע והדבר בולט לא בדבריו בחקירה, במזכר של השוטר דורון חבוב שחקר אותו, ובעיקר בעדותו של אביו, א (אחיה של המשיבה) ממנה עולה כי בנו סיפר לו כי המתלונן וחבריו היכו אותו קשות תוך שבעטו בראשו מספר פעמים כשהוא מוטל על הקרקע. אביו של ש.ל תיאר כי בנו החל להתנהג באופן מוזר, פיתח פחדים וחרדות, החל לדבר שטויות, לא מחובר למציאות ומשום כך אושפז בבית החולים הפסיכיאטרי בבאר שבע.

עוד עלה מחקירתו של אביו של ש.ל כי הוא לא הגיש תלונה נגד המתלונן והאחרים מאחר ולא רצה לדבריו " להרוס להם את החיים". ולא רק זאת אלא א גם פגש את המתלונן בתיק דנן ונערכה ביניהם מעין סולחה תוך שהמתלונן התבקש שלא לחזור לפגוע ב - ש.ל (ראה בהקשר זה גם בעדותו של המתלונן מיום 31.12.2017), אם כי כל המתואר לעיל התרחש קודם לאשפוזו של ש.ל בבית החולים הפסיכיאטרי.

בחקירתה סיפרה המשיבה כי הגיעה ביום האירוע לביתה בשעה 15:30 להפסקת צהריים מעבודתה, כשקודם לכן הביאה את בתה בת השנה וחצי ושהתה עמה בבית ותוך שנערכה להכין ארוחת צהריים עבור משיב 3 שהוא בנה ואחינה, משיב 2, ואשר התבקשו על ידיה ללכת לקנות לחמניות.

מחומר החקירה עולה כי המתלונן הוא חברו של משיב 3 ולאחר מספר ימים של האירוע המתואר לעיל, ביום 25.12.2017, המתלונן שהה במקלט סמוך לבניין בו מתגוררים משיבים 1 ו-3. משיב 3 פגש בו, הציע לו להגיע אליו הביתה לשוחח עם אמו, משיבה 1, המתלונן הסכים להגיע עד סמוך לבניין אולם לא לעלות לדירה. משיב 2 עלה לדירה להביא את הלחמניות למשיבה ובתוך כך סיפר לה כי המתלונן, זה שהכה את אחינה באירוע הקודם נמצא למטה. המשיבה השאירה את בתה התינוקת אצל השכנה וירדה אחרי המשיב 2 לפגוש את המתלונן מטה. עוד טרם שממש הגיעה כבר התקוטטו המתלונן ומשיב 2 ומחומר החקירה עולה במובהק כי המתלונן הוא זה שהחל במעשה האלימות קודם שהותקף על ידי משיב 2 ואחר כך גם על ידי המשיבה.

אין חולק כי משיב 2 והמשיבה הכו את המתלונן בין היתר גם בראשו ועד אשר בשלב מסוים איבד הכרתו לזמן קצר. הראיות מצביעות על כך כי המשיבה הכתה את המתלונן ולא פעם אחת באמצעות צינור פלסטיק בצבע שחור אותו מצאה בדרך לקיוסק אליו נמלט המתלונן, כשאחריו המשיבים. וכאן המקום לחדד כי לא מדובר באלה, כי לא מדובר במקל בו הצטיידה מראש המשיבה על מנת להכות במתלונן, אלא וכאמור בצינור פלסטיק אותו מצאה בריצתה לכיוון הקיוסק שאליו כאמור נס המתלונן מפני המשיבים.

עוד נלמד מחומר החקירה כי אין כל אינדיקציה לכך שלמשיבים הייתה כוונה לפגוע פיזית במתלונן. גם מדברי המתלונן וגם מכלל העדויות בתיק, לרבות הזמנתו של המתלונן לדירת המשיבה בה נמצאה באותה עת תינוקת בת שנה וחצי, נלמד כי כוונת המשיבים ובעיקר משיבה 1 הייתה לשוחח עם המתלונן על האירוע הקודם בו היה מעורב ובו נפגע באופן לא קל ואף קשה אחינה בין היתר על ידי המתלונן עצמו.

הדברים מקבלים משנה תוקף בהעדר כל אינדיקציה לכך שהמשיבים ביקשו או ניסו לפגוע במתלון מיד לאחר האירוע הקודם בו נפגע בן משפחתם וגם לא מספר ימים לאחר מכן, ובהינתן שנערכה בין המתלון לבין אביו של ש.ל. שיחת הבהרה וסליחה.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהינתן שהאירוע התפתח באופן ספונטני ובעיקר כשהמתלון תקף ראשון פיזית את משיב 2 עת הכה בפניו. המתלון טען כי הוא חשש שמא הם באים לתקוף אותו, המשיבה טענה כי בעת שירדה והגיעה סמוך אל המשיבים והמתלון היא אתה את המתלון כבר בורח מהמקום ומכניס את ידו לכיס וחששה שמא יש בכיסו סכין והוא יפגע במי מהמשיבים שרדפו אחריו ולפיכך רצה אחריהם ועל מנת להפריד ביניהם. המשיבה הודתה כי הכתה באמצעות צינור הפלסטיק בגופו של המתלון נוכח שזה סירב להישמע לבקשתה להפסיק את הקטטה עם משיב 2, אולם גם מסרה כי עשתה ככל שיכלה על מנת להפריד בין המשיב 2 לבין המתלון ולאחר שהמתלון איבד הכרה הורתה למשיב 2 להביא את רכבה על מנת לפנות את המתלון כשלאחר מכן גם רחצה את פניו וטיפלה בו עד שהרגיש טוב על מנת לרדת בעצמו ממדרגות הדירה אליה הובא. מרבית גרסתה של המשיבה, אם לא כולה, מקבלת תמיכה בדבריו של המתלון במהלך העימות שבוצע ביניהם וכן במהלך העימות שבוצע בין המתלון לבין משיב 2.

בהינתן השתלשלות הדברים מהאירוע הראשון שאינו נשוא כתב אישום זה, אך קשור בטבורו להתרחשות האירוע נשוא כתב אישום זה, לא ניתן לומר, לטעמי, כי מדובר בנסיבות מחמירות עד כדי שלא ניתן להשיג את מטרת המעצר בחלופת המעצר.

למשיבה אמנם עבר פלילי מכביד, אולם עבירת האלימות האחרונה ואולי היחידה שביצעה הינה בשנת 2001, קרי לפני 16 שנים ואילו הרשעתה האחרונה היא משנת 2013 בעבירה שבוצעה בשנת 2012 בתחום הסמים. שלמעשה נגד המשיבה לא נפתח כל הליך פלילי משך חמש השנים האחרונות. לדברי ב"כ המשיבה מדובר במי שעברה הליך שיקום ארוך לרבות גמילה מסמים והיא כיום אם לא רק למשיב 3 אלא גם לתינוקת בת שנה וחצי. בנסיבות המתוארות לעיל, איני רואה קיומה של מסוכנות ממש מצד המשיבה כלפי המתלון או כלפי מאן דהוא, הגם שהבאתי בחשבון את עברה הפלילי של המשיבה. ככל שקיימת מסוכנות בוודאי שניתן יהיה לאיינה בחלופת מעצר סבירה.

אשר למשיב 2 - המדובר בצעיר בן 21, נעדר עבר פלילי אשר חרף ידיעתו כי אחיו הקטין הוכה על ידי המתלון ושניים אחרים, באופן קשה ועד כדי שאושפז בבית החולים הפסיכיאטרי, לא "חיפש" את המתלון, לא ניסה ליצור עמו קשר קודם לאותו מפגש ספונטני שהתרחש יש להדגיש לאחר שאביו של משיב 2, שוחח עם המתלון ולאחר שנודע למשפחה הצורך באשפוזו של ש.ל. בבית חולים פסיכיאטרי נוכח מצבו הנפשי הקשה.

זאת ועוד, משיב 2 החל להכות את המתלונן רק לאחר שהמתלונן תקף אותו, כשקודם ביקש לשוחח עמו. לדידי, ככל שקיימת מסוכנות מהמשיב, הרי זו נמוכה ובוודאי אינה מצדיקה המשך מעצרו מאחורי סורג וברח וככל שישנה חלופת מעצר סבירה הרי שיש להורות על שחרורו בתנאים מגבילים.

בנסיבות של המקרה לפני, לא מצאתי לנכון להידרש לתסקיר מעצר. בכל הנוגע לרמת סיכון להישנות העבירות או לפגיעה עתידית של המשיבים במתלונן, אוסיף כי אלה נמוכים ביותר, בין היתר בשלם לב לעולה מחקירתם של המשיבים אשר למעשה גוללו את השתלשלות הדברים ללא כחל וסרק, בכנות ובהינתן כי הטיפול של המשיבים במתלונן לאחר שאיבד הכרתו (ראו במיוחד בעניין זה בעימות בין המשיבה למתלונן) והעובדה כי כולם הביעו צער בנוגע לשני האירועים וביקשו סליחה האחד מהשני.

החלטה

בהמשך להחלטתי לעיל וגם לאחר ששמעתי את ב"כ הצדדים, איני מוצאת כל צורך במקרה שלפני להידרש לתסקיר מעצר.

החלופה שהוצגה בפניי ביחס לשני המשיבים היא חלופה טובה, בעיקר התרשמתי לטובה מעמדתם של הוריו של הקטין ש.ל., אותו קטין אשר הוכה על ידי אחרים ומצבו הנפשי לא טוב, כמי שאינם מחרחררי ריב ומדון אלא שוחרי שלום.

בהינתן קיומה של חלופת מעצר שיהיה בה כדי להשיג את מטרת המעצר, אני מורה על שחרורם של המשיבים בתנאים הבאים:

משיבה 1-

א. המשיבה תשהה ב"מעצר בית" מלא בכתובת: רח' אלפסי 22/10 באר שבע. המשיבה תהיה כל העת בהשגחה מלאה, תמידית ורציפה של אחד מבין הערבים הבאים: מר א.ת.ז. ... גב' ח.ת.ז. ... וגב' ס.א.ת.ז. ...;

ב. מובהר למשיבה ולערבים הנוכחים כעת באולם, כי כל יציאה של המשיבה את מקום "מעצר הבית", או כל הישארות של המשיבה שלא בנוכחות אחד מבין המשיגים בצמוד אליה, יהוו הפרה של תנאי השחרור;

ג. נאסר על המשיבה ליצור כל קשר בין במישרין ובין בעקיפין עם המתלונן;

ד. התייצבות לכל הדיונים בעניינה, וזאת בליווי אחד הערבים;

ה. הפקדה בסך 3,000 ₪;

ו. ערבות עצמית וערבות צד ג' של כל אחד מהערבים הנ"ל בסך 15,000 ₪ כל אחת.

משיב 2-

א. המשיב ישהה ב"מעצר בית" מלא בכתובת: רח' באר שבע. המשיב יהיה כל העת בהשגחה מלאה, תמידית ורציפה של אחת מבין הערבות הבאות::

ב. מובהר למשיב ולערבות הנוכחות כעת באולם, כי כל יציאה של המשיב את מקום "מעצר הבית", או כל הישארות של המשיב שלא בנוכחות אחת מבין הערבות בצמוד אליו, יהוו הפרה של תנאי השחרור;

ג. נאסר על המשיב ליצור כל קשר בין במישרין ובין בעקיפין עם המתלונן;

ד. התייצבות לכל הדיונים בעניינו, וזאת בליווי אחד הערבים;

ה. הפקדה בסך 3,000 ₪;

ו. ערבות עצמית וערבות צד ג' של כל אחת מהערבות הנ"ל בסך 15,000 ₪ כל אחת.

לא יעמדו המשיבים בתנאי השחרור, יעצרו ויובאו בפניי בתוך 48 שעות.

על ב"כ המשיבים להבהיר למשיבים ולערבים שוב את כל תנאי השחרור, לוודא כי הבינו אותם, וכן לוודא כי הללו הבינו היטב כי כל הפרה של תנאי מתנאי השחרור - יכול ותוביל הן למעצרו המחודש והן לחילוט הערבויות.

המשיבים הודעו בדבר מועד הדיון המקדמי הקבוע בתיק העיקרי ליום 18.1.2018 בשעה 14:00 בפני כב' השופט אמיר דורון וכי עליהם להתייצב בליווי אחד הערבים.

החלטה

מורה על עיכוב ביצוע למשך 48 שעות.

המבקשת תעשה מאמץ להודיע עד השעה 18:00 דבר החלטתה האם להגיש ערר.

ניתן להחל בהליכי השחרור.

ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תשע"ח, 16/01/2018 במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת בכירה

הוקלדעלידיאלנורבסטק